

Fekete Vince

Költők a Dunában, avagy Buda Ferenc tekintete

Apja, igazi, vér szerinti apja csak egy van az embernek; választott apja lehet több is akár. Nekem a több mint húsz éve elhunyt igazi apám után van legalább négy ilyen választott apám. Négyük közül kettő tud csak az „apaságáról”, a másik kettő viszont – úgyszintén nagyon erős vonzódás, rokonszenv alapján – úgyszólván titokban lett kiválasztva.

Számomra ők olyanok, amilyen apja én is szeretnék lenni a gyerekeimnek. Felnézek rájuk, tisztelem és szeretem őket. Nekem ők – mind a négyen – *a mintát* jelentik. Az életemben előforduló ilyen vagy olyan helyzetek legtöbbszörében úgy szeretnék viselkedni, olyan szeretnék lenni, mint ők.

Buda Ferenc az egyik – nem titkos – apám. Egy évvel született hamarabb, mint édesapám; ő 1936-ban, vér szerinti apám pedig 1937-ben. Fiának fogadott pár évvel ezelőtt Veránkán engem és LLLacit.

Ritka szeretetre méltó ember. Példaszerű a tartása, a gerincesége, kitűnő költő létére az alázata, a komolysága, a humora, a halkszavúsága, a mértéktartása stb. Annyi mindent lehetne még mondani róla, de nagyon nehéz dolog nekem így, férfiak között, ilyesmit tenni; ráadásul majdhogynem „a szemébe”. Nem, mintha nem volna mind igaz, és nem, mintha nem vállalnám minden egyes állításon is róla. Nehéz, de mégis, szeretném, ha tudná, mert nagyon szeretnék kellemes pillanatokat, örömet szerezni neki. Persze, mint ahogy most én is, valószínű, hogy egy kicsit zavarba jön ő is; lehet, elüti majd valami viccel. De azért remélem, hogy a lelke mélyén egy icipicit jól is esik majd neki. Mint ahogy az az apáknak jól szokott esni, ahogy nekem is jól fog, ha a fiam hasonlóképpen vélekedik majd rólam.

Van egy kép előttem, ami szinte mindig előjön, amikor Buda Ferenc eszembe jut. A veránkai sziget mellett, a Dunában vagyunk hárman. Mi, fiatalabbak, „a fiai”, LLLacival a parttól alig pár méterre tempózunk, a sekély vízben, ha már úszni egyikünk sem tud. Feri bácsi meg, Feri bátyánk bennebb, a mélyebb részben áll, háttal a rengeteg víz, a Duna közepének, a mélyben lebegő, settenkedő áramlatoknak; várakozik, figyel minket, óvón vigyáz ránk, hogy nehogy elragadjon egy, valamilyen (akármilyen) örvény, készen arra, hogy ha szükséges, akkor

odaléphessen, odaúszhasson és segíthessen a Dunában való fürdést olyannyira megkívánt ifjabb és bohóbb, úszni nem tudó költőtársaknak.

Jólesik ez az óvó, féltő tekintet.

Jólesik, hogy tudom, érzem, van, akire számítani a nekünk oly messzi, a számkra, hegyi patakok vidékén felnövekedettek számára oly idegen nagyvízben, a Dunában.

Tekintete atyai, simogató, védelmező, ugyanakkor biztató is, melengető.

Azóta is magamon érzem mindig.